REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Split, Gundulićeva 27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Krešmiru Meiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja STIPE MEDIĆA iz Mimica, Kralja Tomislava 12, OIB: 28302662243, zastupan po pun. Martini Radić Šunjić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupan po pun. Krunu Peronji, odvjetniku u Splitu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 6. listopada 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnice tužitelja Matka Perića, odvjetničkog vježbenika kod Martine Radić Šunjić, odvjetnice u Splitu, te zamjenice punomoćnika tuženika Matee Sesar, odvjetničke vježbenice kod Krune Peronje, odvjetnika u Splitu, na ročištu za objavu presude, 20. studenoga 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba čl.4., čl.7. kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koje odredbe su sadržane u Ugovoru o kreditu broj 9012265147 od 05.02.2007. koji je solemniziran pred javnim bilježnikom Radoslavom Vuković u Omišu dana 07.02.2007. pod brojem OU-14/07.

II. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne promjenjive kamatne stope isplatiti tužitelju ukupan iznos od 2.518,73 EUR-a sa kamatama na pojedine mjesečne iznose od:

- 18,65 EUR koja teče od 31.8.2007.
- 18,33 EUR koja teče od 29.9.2007.
- 18,29 EUR koja teče od 2.11.2007.
- 18,56 EUR koja teče od 30.11.2007.
- 18,48 EUR koja teče od 2.1.2008.
- 18,75 EUR koja teče od 30.1.2008.
- 35,57 EUR koja teče od 5.3.2008.
- 35,68 EUR koja teče od 29.3.2008.
- 34,55 EUR koja teče od 24.5.2008.
- 34,55 EUR koja teče od 24.5.2008.
- 34,54 EUR koja teče od 8.7.2008.
- 34,12 EUR koja teče od 4.8.2008.
- 34,26 EUR koja teče od 2.9.2008.
- 34,66 EUR koja teče od 1.10.2008.
- 36,96 EUR koja teče od 5.11.2008.

- 36,16 EUR koja teče od 3.12.2008.
- 38,28 EUR koja teče od 5.1.2009.
- 39,32 EUR koja teče od 4.2.2009.
- 39,56 EUR koja teče od 2.3.2009.
- 38,77 EUR koja teče od 4.4.2009.
- 38,90 EUR koja teče od 6.5.2009.
- 38,17 EUR koja teče od 15.6.2009.
- 38,25 EUR koja teče od 7.7.2009.
- 38,08 EUR koja teče od 6.8.2009.
- 38,40 EUR koja teče od 3.9.2009.
- 38,05 EUR koja teče od 2.10.2009.
- 38,04 EUR koja teče od 3.11.2009.
- 38,47 EUR koja teče od 4.12.2009.
- 39,00 EUR koja teče od 9.1.2010.
- 39,52 EUR koja teče od 5.2.2010.
- 40,12 EUR koja teče od 15.4.2010.
- 40,70 EUR koja teče od 10.5.2010.
- 40,92 EUR koja teče od 16.6.2010.
- 42,73 EUR koja teče od 13.7.2010.
- 41,56 EUR koja teče od 10.8.2010.
- 44,35 EUR koja teče od 11.9.2010.
- 43,46 EUR koja teče od 7.10.2010.
- 43,38 EUR koja teče od 9.11.2010.
- 44,81 EUR koja teče od 8.12.2010.
- 37,96 EUR koja teče od 7.1.2011.
- 37,06 EUR koja teče od 21.2.2011.
- 36,36 EUR koja teče od 8.4.2011.
- 36,50 EUR koja teče od 14.4.2011.
- 37,44 EUR koja teče od 6.5.2011.
- 41,47 EUR koja teče od 16.7.2011.
- 34,96 EUR koja teče od 16.7.2011.
- 37,27 EUR koja teče od 9.8.2011.
- 34,84 EUR koja teče od 9.9.2011.
- 28,20 EUR koja teče od 10.10.2011.
- 28,53 EUR koja teče od 7.11.2011.
- 28,26 EUR koja teče od 5.12.2011.
- 28,76 EUR koja teče od 4.1.2012.
- 29,22 EUR koja teče od 7.2.2012.
- 28,01 EUR koja teče od 7.2.2012.
- 27,79 EUR koja teče od 31.3.2012.
- 27,86 EUR koja teče od 8.5.2012.
- 28,07 EUR koja teče od 22.5.2012.
- 28,03 EUR koja teče od 20.6.2012.
- 27,84 EUR koja teče od 9.7.2012.
- 27,92 EUR koja teče od 7.8.2012.
- 27,28 EUR koja teče od 10.9.2012.
- 27,71 EUR koja teče od 17.10.2012.
- 27,87 EUR koja teče od 12.11.2012.
- 27,81 EUR koja teče od 10.12.2012.
- 27,94 EUR koja teče od 10.1.2013.

- 27,32 EUR koja teče od 14.2.2013.
- 27,77 EUR koja teče od 24.4.2013.
- 27,20 EUR koja teče od 14.5.2013.
- 27,07 EUR koja teče od 17.6.2013.
- 27,09 EUR koja teče od 12.7.2013.
- 27,18 EUR koja teče od 9.8.2013.
- 26,29 EUR koja teče od 5.9.2013.
- 26,29 EUR koja teče od 5.9.2013.
- 26,45 EUR koja teče od 17.10.2013.
- 26,53 EUR koja teče od 8.11.2013.
- 26,79 EUR koja teče od 17.12.2013.
- 26,84 EUR koja teče od 18.2.2014.

do isplate, koja se zakonska kamata na navedene iznose do 31.07.2015. obračunava po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena;

III. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.348,86 EUR-a sa kamatom od 20. studenoga 2026., do isplate, koja se na navedeni iznos obračunava po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

r i j e š i o j e

Dopušta se objektivna preinaka tužbe, na način da tužitelj pored glavnog istakne i podredni tužbeni zahtjev, sadržan u podnesku tužitelja od 19. kolovoza 2026. godine.

Obrazloženje

1.1. U tužbi zaprimljenoj pri ovom sudu 28. svibnja 2019. godine, tužitelj STIPE MEDIĆA iz Mimica, Kralja Tomislava 12, OIB: 28302662243 (dalje u tekstu: Tužitelj) navodi da je sa tuženom PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 (dalje u tekstu: Tužena/Tuženik) sklopilo Ugovor o kreditu broj 9012265147 u Splitu, 05.02.2007.g., koji je solemniziran dana 07.02.2007.g. pred javnim bilježnikom Radoslavom Vukovićem u Omišu, pod brojem OU-14/07 (dalje u tekstu: Ugovor), te da je temeljem navedenog Tužena odobrila stambeni kredit u iznosu od 65.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke na dan plaćanja, da je ugovorena kamatna stopa od 4,35% godišnje, te da je bez posebnog ugovaranja i pregovora Tužena jednostrano za sebe pridržala pravo za vrijeme trajanja ugovora primijeniti promjenjivu kamatnu stopu i način obračuna i naplate u skladu s jednostranim internim odlukama banke, a slijedom navedenog, da

su protivno Ugovoru i otplatnom planu, temeljem jednostranih odluka Tužene, Tužitelju povećani anuiteti uslijed protupravnog povećanja kamate, te da je Tužena naplatila veći iznos od onog kojeg je bila ovlaštena naplatiti temeljem pravnog posla koji je sklopljen medu strankama, te da su odredbe promjenjivoj kamatnoj stopi u Ugovoru ništetne te da su iznosi naplaćeni temeljem tih odredbi uslijed povećanja kamatne stope naplaćeni temeljem djelomično ništetnog pravnog posla.

1.2. Nadalje, Tužitelj navodi da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br.26. P-1401/2012 od 4.srpnja 2013.g. u pravnoj stvari tužitelja POTROŠAČ Zagrebu poludruga za zaštitu potrošača, OIB:43284395639, protiv tuženih banaka, među kojima je i tužena iz ove parnice, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, koja je potvrđena presudom Visokog trovačkog suda RH broj 43 P2-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g., utvrđeno je da je Tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te je određeno da je odredba ništetna, dakle da je povećanje kamatne stope na temelju ništetne odredbe uzrokovalo stjecanje bez osnove na strani Tužene.

1.3. Slijedom navedenog, Tužitelj navodi da je ugovorna kamata u Ugovoru zapravo naknada koju korisnik kredita plaća za korištenje odobrenih novčanih sredstava tijekom ugovorenog vremena. Prema tome da kao takva mora biti određena ili barem odrediva kako to nalaže čl.269.st.2. Zakona o obveznim odnosima, članak 87. Zakona o pravima potrošača, te Direktiva 93/13 EEZ, koja u članku 3. govori o kreditima s promjenjivom kamatnom stopom, na način da određuje da je nepoštena ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili posebni, pojedinačni pregovori, ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, a da su Tužitelj i Tužena u ovoj situaciji u realno različitom položaju, s obzirom na znanje, iskustvo i snalaženje u materiji, jer da je Tužena kreditorska ustanova čiji je zadatak bio putem svojih zaposlenika informirati korisnika kredita u ovom slučaju Tužitelja, o sadržaju i značenju ovakvih ugovornih odredbi, međutim Tužena da je napravila upravo suprotno, jednostrano da je odredila obvezu Tužitelju, koji promjenu obveze nije mogao predvidjeti niti izračunati pravilnost izvršene promjene.

1.4. Nadalje, Tužitelj navodi da je presudom Europskog suda u predmetu C-186/16, Ruxandra Paula Andriciuc i dr./Banca Românească SA, Europski sud utvrdio da je sporna ugovorna odredba dio glavnog predmeta ugovora o kreditu, tako da se njezina nepoštenost može ispitivati s obzirom na Direktivu samo ako nije sastavljena jasno i razumljivo, jer da je obveza vraćanja kredita u određenoj valuti bitan je element ugovora o kreditu s obzirom na to da se ne odnosi na akcesoran način plaćanja, nego na samu narav dužnikove obveze, te da u tom smislu sud podsjeća na to da zahtjev prema kojem ugovorna odredba mora biti sastavljena jasno i razumljivo također nalaže da ugovor transparentno izloži konkretno funkcioniranje mehanizma na koji upućuje dotična odredba, te da prema potrebi, ugovor također mora objasniti odnos između tog mehanizma i onog utvrđenog drugim odredbama, tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, te da je navedeno pitanje morao ispitati rumunjski sud s obzirom na sve relevantne činjenične elemente, uključujući oglašavanje i informacije koje je

zajmodavac učinio dostupnima u sklopu pregovora o sklapanju ugovora o kreditu, a konkretno da je na nacionalnom sudu je da provjeri jesu li potrošaču bili priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaja na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti ukupan trošak svojega kredita, te da je u tom kontekstu sud pojasnio da financijske institucije zajmoprimcima moraju pružiti dovoljno informacija kako bi im se omogućilo donošenje razboritih i informiranih odluka, te da se navedene informacije moraju odnositi ne samo na mogućnost aprecijacije ili deprecijacije valute kredita nego i na utjecaj koji promjene tečaja i povećanje kamatne stope u valuti kredita mogu imati na vraćanje kredita. Stoga da s jedne strane, zajmoprimac mora biti jasno obaviješten o činjenici da se sklapajući ugovor o kreditu u stranoj valuti izlaže određenom tečajnom riziku koji će ekonomski teško moći snositi u slučaju pada vrijednosti valute u kojoj ostvaruje svoj dohodak. S druge strane, banka da mora izložiti moguće promjene tečaja i rizike svojstvene uzimanju kredita u stranoj valuti, osobito ako zajmoprimac ne ostvaruje svoj dohodak u toj valuti.

1.5. Naposljetku, Tužitelj navodi da Europski sud ističe da se u slučaju u kojem banka nije ispunila te obveze, posljedično može ispitivati nepoštenost sporne ugovorne odredbe, a da je na nacionalnom sudu da provjeri, s jedne strane, moguće bankino nepoštovanje zahtjeva postupanja u dobroj vjeri i, s druge strane, postojanje moguće znatne neravnoteže između ugovornih stranaka, te da navedenu ocjenu treba provesti s obzirom na trenutak sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir osobito stručnost i znanja banke u vezi s mogućim promjenama tečaja i rizicima svojstvenima sklapanju ugovora o kredītu u stranoj valuti, te da u tom smislu Sud naglašava da ugovorna odredba može unijeti neravnotežu medu strankama koja se očituje tek tijekom izvršenja ugovora. U konkretnom slučaju, da se radi o presudi čija izreka i obrazloženje obvezujuće i za sudove u RH, jer da sudska praksa Europskog suda, predstavlja sekundarni izvor prava Europske unije, njena izreka da je obvezujuća i djeluje erga omnes. Obrazloženje presude Europskog suda kojim se rješava neki pravni problem i u kojem se izražava mišljenje suda kroz koje sud pojašnjava i interpretira pojedine pravne norme time im zapravo određujući smisao i dajući im značenje koje od tog trena na dalje, da postaje obvezujuće za sam sud, dakle da mu služi kao presedan jer će stoga sud na takav način koji je izrazio u presudi Sud, suditi i u svim budućim postupcima, te da je pojašnjenje obvezujuće i za sve države članice i njihove građane, dakle djeluje kao pravna norma, iz kojeg je razloga sudska praksa suda EU jedan od izvora prava EU, dakle i za RH.

1.5. Slijedom navedenog, Tužitelj navodi da su korisnici kredita, potrošači u pojedinačnim sporovima ovlašteni radi ostvarivanja svojih individualnih interesa temeljem odredbe čl.131.st.1. u vezi s čl.138.a. mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača, zatražiti sudsku zaštitu i pozvati se na odluku donesenu u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača jer ta odluka da obvezuje i ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi zaštite individualnih prava, te da Konverzija, odnosno Dodatak ugovora o kreditu, nije predstavljala obeštećenje korisniku kredita niti su na taj način konvalidirale ništetne ugovorne odredbe iz prvotnog ugovora u CHF.

1.6. Nadalje, Tužitelj navodi da su odredbom iz čl.104.st. 1. i 3. ZOO-a/91, odnosno odredbom iz čl.323.st.1.i2. ZOO-a/96 propisane posljedice ništetnosti, pa da temeljem ove pravne osnove u slučaju ništetnosti pravnog posla ili djelomične ništetnosti pravnog posla kojeg su stranke sklopile svaka strana dužna vratiti ono što je temeljem

ništetnog posla primila, a ako se radi o novčanoj obvezi i ako se radi o tome da je jedna ugovorna strana nesavjesna, osim obveze vraćanja primljenog, nesavjesna strana je dužna nadoknaditi štetu protivnoj strani, te da je u postupku kolektivne zaštite, te u presudi Europskog suda, utvrđeno da su banke nesavjesne stranke u ovom slučaju pa da korisnici kredita imaju pravo i na naknadu štete kao i na kamatu koja teče od dana stjecanja do isplate sukladno odredbi iz čl.214.ZOO-a/91 odnosno odredbi čl.1115.ZOO-a/96.

1.7. Zaključno, Tužitelj navodi da prema Ugovoru i prvom otplatnom planu, stranke da su ugovorile mjesečne anuitete u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Tužene na dan plaćanja, a da je temeljem jednostrane odluke Tužene, na osnovi ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, Tužitelj bio prisiljen plaćati u razdoblju od 31. kolovoza 2007.g. do 01. siječnja 2014.g. bitno veće iznose od ugovorenih, te je iz te osnove oštećen za iznos od 6.424,31 CHF na dan 01 siječnja 2014.g., te da prema izračunu razlike kamata iz ugovora o kreditu i plaćenih iznosa Tužena da je dužna Tužitelju vratiti kunsku protuvrijednost prema srednjem tečaju Tužene koja vrijedi zadnji dan mjeseca u kojem dospijeva anuitet, sa zakonskom kamatom koja na svaki pojedinačni iznos teče od dospijeća do isplate osnovom odredbe članka 104.st.1. i 3. ZOO-a/91, odnosno odredbe čl.323.st.1. i 2. ZOO-a/96 u svezi s odredbom iz članka 214.ZOO-a/91, odnosno čl.1115.ZOO-a/96., te da prema izračunu razlike kamata iz ugovora o kreditu i plaćenih iznosa, Tužena da je dužna Tužitelju vratiti kunsku protuvrijednost razlike uvećanja glavnice prema srednjem tečaju Tužene koja vrijedi zadnji dan mjeseca, sa zakonskom kamatom koja na svaki pojedinačni iznos teče od dospijeća do isplate osnovom odredbe članka 104.st.1. i 3. ZOO-a/91, odnosno odredbe čl.323.st. 1. i 2. ZOO-a/96 u svezi odredbom iz članka 214.ZOO-a/91, odnosno čl.1115.ZOO-a/96.

2.1. U odgovoru na tužbu, podnesenom ovom sudu 15. listopada 2024. godine, Tužena navodi da je Tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan, i u pogledu osnove, a i u pogledu visine potraživanja, te da je točno da je s Tužiteljem sklopila Ugovor, međutim da su iste stranke sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015, dalje u tekstu: ZID ZPK) zaključile dana 16.12.2015. godine, Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012265147 (dalje u tekstu: Dodatak) koju činjenicu da Tužitelj navodi u historijatu tužbe, međutim da sasvim pogrešno drži kako ista nije od utjecaja na donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

2.2. Nadalje, Tužena navodi da se trenutku sklapanja Dodatka Ugovoru, već vodio kolektivni postupak Udruge potrošača te je bila objavljena pravomoćna presuda o dijelu zahtjeva koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu. Stoga da je svaki potrošač prije prihvaćanja konverzije imao mogućnost odlučiti da li će obeštećenje ostvariti sklapanjem sporazuma o konverziji sukladno odredbama ZID ZPK ili će svoje obeštećenje tražiti putem sudske zaštite, te da su sporazumi o konverziji u RH sklopljeni temeljem Zakona, te da su potrošači bili informirani o svim posljedicama koje proizlaze iz sklapanja sporazuma o konverziji, te da je na sjednici Građanskog odjela Županijskog suda u Varaždinu održanoj 07. lipnja 2023.g., suci jednoglasno zauzeli stav da potrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa ZID ZPK, nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (ništetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu.

2.3. Nadalje, Tužena navodi da je ZID ZPK kojim je zakonodavac uredio pitanje konverzije kredita denominiranih u CHF i kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, stupio je na snagu 30. rujna 2015. godine, te da je sukladno istom svaka banka je bila u obvezi u roku od 45 dana računajući od dana stupanja na snagu zakona, dostaviti potrošaču preporučenom pošiljkom izračun konverzije kredita, sa stanjem na dan 30. rujna 2015. izračunatim u skladu s člankom 19.c tog Zakona, zajedno s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu, a da je korisnik kredita s druge strane bio u obvezi u daljnjem roku od 30 dana, na isti način izvijestiti banku o prihvatu predložene konverzije. Dok je za banku ponuda konverzije bila stroga zakonska obveza, za korisnika kredita je prihvat konverzije bio opcionalan. Odredbe tog zakona da strogo i precizno uređuju način na koji se konverzija provodi s isključivim ciljem da se korisnik predmetnih kredita dovede u isti položaj u kojem bi bio da mu je umjesto kredita u CHF bio odobren kredit u EUR, pa tako konverzija po slovu zakona obuhvaća sva plaćanja od početka trajanja kredita; obuhvaća promjenu valute ugovora o kreditu iz CHF u EUR ali i preplaćene uplate s naslova ranije ugovorene kamate.

2.4. Slijedom navedenog, Tužena navodi da je prvotni kredit u CHF prestao je postojati nakon što je konvertiran u EUR pa po tom kreditu u CHF ne može biti više nikakvog potraživanja niti zahtjeva. Konverzijom da se, neovisno o nominaciji sporazuma (novi ugovor, dodatak, sporazum) raniji Ugovor u CHF u cijelosti mijenja u ugovor o kreditu u EUR na način kao da je to bio od početka, te da navedeno podrazumijeva uračunavanje i priznavanje svih učinjenih plaćanja od početka trajanja kredita, što naravno uključuje i sva plaćanja učinjena po osnovi kamata, te da Tužitelj ne može ovom tužbom tražiti vraćanje pretplate jer je to pitanje određeno ZID ZPK odnosno novim ugovorom sklopljenim na temelju tog zakona, te da bi se u protivnome, Tužitelju omogućilo ostvarivanje dvostruke koristi na štetu banke, te da prihvatom konverzije i potpisom Dodatka Ugovoru, ugovorne strane ne mogu više jedna od druge bilo što potraživati, tako da je na strani Tužitelja prestalo postojati bilo kakvo potraživanje po ugovoru u CHF., a da je ZID ZPK definirana i sudbina onih kredita čiji korisnici nisu prihvatili izračun konverzije, te da iz članka 19.e st.6 ZID ZPK proizlazi da onaj potrošač koji je prihvatio izračun konverzije i sklopio dodatak ugovoru nema više nikakav pravni interes postavljati bilo kakav zahtjev u odnosu na ugovorni odnos koji je prestao postojati, te da je Tužitelju odredbom članka 5. Dodatka Ugovoru o kreditu, a u skladu s odredbom članka 19.c ZID ZPK utvrđen iznos pretplate, te da je ugovoreno da će se iznos pretplate koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli EUR, te da se Tužitelju pretplata priznala na ime budućih anuiteta koji će tek dospijevati po novom otplatnom planu, te da je sklapanjem Dodatka nesporno izvršena konverzija kredita, Tužitelj istim i sam prihvatio i priznao da mu je prilikom obračuna konverzije obuhvaćena ukupna masa uplaćenih sredstava – sve uplate po svim osnovama, koje je do tada izvršio, a što neminovno uključuje i uplate s osnova kamata i valutne klauzule.

2.5. Nadalje, Tužena navodi da se Tužitelj u svojoj tužbi poziva na presudu Vrhovnog suda iz predmeta vođenog po tužbi udruge Potrošač protiv banaka, između ostalog i ovdje Tužene, navodeći da je ista presuda obvezujuća, a da je istom utvrđena ništetnost valutne klauzule, no da se predmetna presuda, kako je to izrijekom naveo i Vrhovni sud, odnosi samo i isključivo na kredite u CHF, a da ovdje to nije slučaj, jer se više ne radi o kreditu u CHF, te je pozivanje na istu sasvim izlišno jer ta presuda nema nikakav učinak na konvertirane ugovore u kojima vrijednost obveze nije vezana uz

CHF nego uz EUR, a s obzirom da su konverzijom stranke trajno i potpuno uredile svoj odnos, da su slobodnom voljom, a na način propisan zakonom izvršile konverziju kojom je tužitelju već priznata pretplata koja obuhvaća kako plaćanja učinjena po osnovi valutne klauzule tako i s naslova kamatne stope, da je jasno da nema mjesta usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja koji se tiče tražene isplate odnosno vraćanja, u protivnome bi na strani tužitelja imali dvostruku naplatu – jednu na temelju konverzije i drugu temeljem presude, a sve na štetu Tuženika, jer da je presudom VSRH poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. godine sud u pogledu konvertiranih Ugovora o kreditu dao mišljenje prema kojem nemaju pravni interes voditi postupke na utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu koji je naknadno konvertiran oni korisnici kredita koji su na konverziju pristali a koja je provedena sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju, te da je naprijed navedenom odlukom VSRH nadopunio odluku posl. br. Rev-2868/2018-2 od dana 12.02.2019.g. na koju se Tužitelj poziva razjašnjenjem kako oni korisnici kredita koju nisu prihvatili konverziju imaju pravni interes na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi pozivom na odluke VTS, međutim, takav pravni interes da gube upravo oni korisnici kredita koji su svojom voljom, slobodno ugovorili konverziju i koja im je od strane Banke provedena sukladno kogentnim odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju, te da je iz Rješenja VSRH posl. br. Gos 1/2019-36 od dana 04. ožujka 2020.g. u oglednom postupku po pitanju valjanosti Sporazuma o konverziji sklopljenih na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) VSRH zauzeo stajalište kako su Dodaci/ Aneksi ugovorima o kreditu kojima su isti konvertirani u valutu EUR važeći i proizvode valjane pravne učinke.

2.6. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, Tužena navodi da u postupku vođenom pred Trgovačkim sudom u Zagrebu radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, sudovi ni na koji način nisu utvrdili da bi bila nezakonita odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, a nepoštena da bi bila odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu, čime bi po stavu suda bili povrijeđeni kolektivni interesi, te da ne samo sud, već i HNB u svojim redovnim očitovanjima i izvještajima o radu banaka navodi kako banke koje posluju u Republici Hrvatskoj u svojim ponudama građanstvu uobičajeno svoje kreditne i depozitne proizvode nude uz administrativno promjenjivu kamatnu stopu – kamatnu stopu čija se visina mijenja po odluci uprave banke, a građani koji su se odlučili na kreditno zaduživanje svjesno i svojevoljno da su ušli u rizik promjene kamatne stope, te da sve do stupanja na snagu izmjena ZPK iz 2013. godine, da Tuženik nije imao zakonsku obvezu glede izmjene ili usklađivanja odredaba o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti, no unatoč tome, Tuženik da je obzirom na druge važeće propise definirao uvjete promjenjivosti kamatne stope, te da isti nikada kamatnu stopu nije mijenjao proizvoljno, bez točno utvrđenih kriterija, te da je svaka promjena kamatne stope rezultat primjene točno utvrđenih i definiranih kriterija i predviđenih metodologija.

2.7. Nadalje, Tužena navodi da sukladno odredbama ZOO-a, nezakonitost kamatne stope postoji samo ako kamatna stopa prelazi zakonom dopuštenu visinu stope, te da je banka temeljem jasnih zakonskih odredbi bila ovlaštena ugovarati promjenjivu kamatnu stopu koja definitivno nikada nije prelazila zakonom dopuštenu visinu stope, te pri tome Tužena da je bila dužna postupati sukladno odredbama važećih propisa i izvršavati obveze glede obavještavanja klijenata, što da je tuženik činila, te da su takve obavijesti unutar sustava banke bile automatizirane i personalizirane, tako da ne stoji

tvrdnja Tužitelja da bi ga banka samo jednom obavijestila o promjeni kamatne stope, te da su novi kriteriji promjene kamatne stope uvedeni su izmjenama i dopunama ZPK iz 2013. godine koji je na snazi od 01.01.2014. godine, pa primjena toga zakona u pogledu reguliranih kriterija promjene kamatne stope, na period prije njegova stupanja na snagu svakako da je nedopuštena, jer je Ugovor zaključen je 2006. godine u vrijeme važenja Zakona o zaštiti potrošača iz 2003.godine (NN 96/03) kao i u vrijeme važenja Općih uvjeta poslovanja tuženika na snazi od 01.11.2004. godine do 14.07.2009. godine, koji su bili javno objavljeni na internetskim stranicama Tuženika i dostupni u svim poslovnicama Tuženika.

2.8. Slijedom navedenog, Tužena navodi da je sukladno odredbi članka 306. st. 4. ZOKI učinila potrošačima dostupnim uvjete promjenjivosti kamatne stope u formi informacije o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana promjenjivih temeljem odluka nadležnih tijela banke, te da je nakon stupanja na snagu ZOKI, sukladno odredbi članka 308. stavak 1. citiranog zakona informirala Tužitelja o promjeni kamatne stope 15 dana prije primjene izmijenjene stope te da je uz obavijest dostavila izmijenjeni otplatni plan, iako u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojala zakonska odredba o osobnom obavještavanju korisnika kredita, već se urednim smatralo obavještavanje putem sredstava javnog priopćavanja, Tužena da je svojim klijentima dostavljala personalizirane obavijesti o promjenama kamatnih stopa i novoj visini anuiteta, te da je jasno da je Tuženik prilikom zaključivanja Ugovora s Tužiteljem, u cijelosti poštovala tada važeću zakonsku regulativu, a da je pozivanje na zakonsku regulativu važeću danas, a ne u vrijeme zasnivanja obveze, promašeno i pogrešno, te da nemogućnost predviđanja kretanja onih elemenata koji utječu na promjenu kamatne stope, a isključivo ovise o tržišnim kriterijima, a ne volji banke, izuzimaju se iz ocjene poštenosti čak i prema primjenjivim kriterijima europskog prava, te u tom smislu tužena se poziva na Direktivu Vijeća 93/13 EEZ od 05.04.1993.godine, a koja regulira pitanje nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima, a kako se u konkretnom slučaju kamatna stopa mijenjala upravo zbog kriterija i elemenata čije su oscilacije izvan nadzora tuženika, to da je sukladno Direktivi Vijeća 93/13 EEZ od 05.04.1993.godine, takva ugovorna odredba izuzeta od ocjene poštenosti. Nadalje, imajući u vidu da su kriteriji promjene kamatnih stopa, odnosno načina obračuna kamate, određeni Općim uvjetima poslovanja banke, što znači da Tuženik ne ugovara promjenjivu kamatnu stopu niti mijenja kamatne stope u potpunosti samostalno i proizvoljno, bez adekvatnih kriterija, Tužena navodi da niti jednoj banci nije poslovni interes povećanjem kamatne stope povećavati rizik nemogućnosti vraćanja kredita i tako u suštini generirati gubitak, te da je nesporno da je Ugovor potvrđen (solemniziran) po javnom bilježniku te da kao takav ima snagu javnobilježničkog akta, da je strankama prilikom sklapanja pročitan, protumačen te da su iste upozorene na posljedice sklapanja istog, nakon čega su se iste ipak odlučile na njegovo sklapanje, zbog čega se ima smatrati da je Tužitelj sve svoje eventualne nedoumice otklonio već prilikom sklapanja samog Ugovora.

2.9. U odnosu na visinu potraživanja, Tužena navodi da osporava i visinu potraživanja, te dostavljeno vještačenje od strane stalnog sudskog vještaka Miljenka Galiota, budući da je razvidno da njegov izračun nije napravljen sukladno nalogu suda, no također i smatra da istu nije ni potrebno računati budući je tužbeni zahtjev neosnovan.

2.10. U odnosu na prigovor zastare, Tužena navodi da Tužitelj svoje traženje temelji na institutu stjecanja bez osnove, te kako se u konkretnom slučaju treba primijeniti

opći zastarni rok predviđen odredbom članka 225. ZOO-a, a ukoliko bi se i uzelo u obzir da je kolektivnom tužbom došlo do prekida zastare, te da je ista podnesena 04.04.2012.g. onda da se ima smatrati da je nastupila zastara u odnosu na sve anuitete koji su dospjeli do 04.04.2009.g.

2.11. Zaključno, Tužena navodi da je potrošač/korisnik kredita, ovdje Tužitelj, prihvatio konverziju i da nema pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora koji je prestao postojati, niti temeljem takvog ugovora može od banke zahtijevati bilo kakvu isplatu.

3. Predmet ovog spora predstavlja zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora, u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatne stope jednostranom odlukom banke; kao i za isplatu preplaćenih iznosa sa zakonskim zateznim kamatama vezano za promjenjivu kamatnu stopu

4. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Ugovora (list 11-13 spisa), Dodatka (list 137-142 spisa), provedeno je Financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku dipl.oecc. Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split – list 207 – 228 spisa) te je izveden dokaz saslušanjem Tužitelja u svojstvu parnične stranke (list 111 – 113 spisa).

5. Stranke su popisale parnični trošak.

6. Zahtjev Tužitelja je u cijelosti osnovan.

7. Tužitelj u svom iskazu danom na glavnoj raspravi od 9. travnja 2025., navodi da je imao potrebu podizanja kredita radi adaptacije obiteljske kuće, tada kuće vlasništva njegove majke, sada pokojne, te da u istoj stanuje na adresi Mimice, Kralja Tomislava 12., da je istu trebalo srediti, a u to vrijeme da je bio zaposlenik trgovačkog društva Studenac, da nije bio vlasnik neke firme niti obrta, da su mu trebala sredstva te da je otišao u banku Tuženika, da se ne može sjetiti da li se raspitivao po nekim drugim bankama niti je li bio klijent baš Tuženika. Ističe da mu je u banci kredit vezan za CHF bio ponuđen kao najpovoljniji u to vrijeme, da mu nije nuđen neki drugi kredit, da mu je odgovarala rata CHF kredita i ne sjeća se kolika je bila kamatna stopa niti kako je ista rasla, te pritom navodi da se ne može sjetiti niti početne rate kredita, da je isti mogao prihvatiti ili ne, a da ga je prihvatio jer je mislio da je isti povoljan odnosno najpovoljniji, u to vrijeme se CHF činila stabilna valuta i nije mu bilo razloga za sumnju u isti proizvod, no kasnije da je došlo do ogromnog rasta rate, skoro do visine čitave njegove mjesečne plaće. Nadalje, Tužitelj navodi da je kredit sam otplaćivao samostalnim uplatama, nije mu se skidao sa plaće pojedini obrok, a kada se ostvarila zakonska mogućnost konverzije kredita, da se javio u banku i u banci su mi to ponudili ali da je to mogao ili prihvatiti ili odbiti, a isto (konverziju) da je ponuđeno prihvatio, da mu je nekakva preplata kod konverzije priznata od strane banke, međutim, to da mu je kasnije stvorilo velike probleme, jer su mu kod konverzije kazali u banci da treba platiti pola mjesečne rate baš vezano za smanjenje te preplate, da je to i radio, a kasnije da mu je banka stvorila problem jer su ga teretili za čitavu mjesečnu ratu ne umanjujući je za pola dok se ne iscrpi priznata preplata. Tako da je dospio na crnu listu dužnika i to da mu je stvorilo problem kod podizanja drugog kredita, a u konačnici da je CHF kredit zatvorio, podigao drugi kredit kod HPB. Navodi da je njegova majka prije smrti njemu nekretninu odnosno kuću prenijela u vlasništvo, od kredita koji je dobio

kod tuženika da je sredio donju etažu kuće za stanovanje, a gornja etaža se iznajmljivala još od 1979. godine, ali tu etažu da nije od CHF kredita uređivao i ta etaža nije imala sa CHF kreditom nikakve veze, a zaključno na pitanje je li Ugovor o kreditu od strane službenika banke pročitan i objašnjen mu, Tužitelj je odgovorio da je to davno bilo i da se toga ne može toga sjetiti.

8.1. Podneskom od 19. kolovoza 2026. godine, Tužitelj je uredio i precizirao tužbeni zahtjev, na način da traži utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora (sukladno točci I. izreke ove presude), te da potražuje isplatu iznosa od 2.518,73€ sa zakonskim zateznim kamatama, a Tužitelj je uredio tužbeni zahtjev nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, dakle, sud je odluku donio po zahtjevu postavljenom u vrijeme presuđenja.

8.2. Podneskom od 19. kolovoza 2026. godine, Tužitelj je pored glavnog, istaknuo i podredni tužbeni zahtjev, za slučaj da mu glavni tužbeni zahtjev iz točke 8.1. ovog obrazloženja, ne bude usvojen, kojem podrednom tužbenom zahtjevu se tužena nije usprotivila, a Tužitelj je podredni tužbeni zahtjev postavio nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, slijedom čega je trebalo rješenjem dopustiti objektivnu preinaku tužbenog zahtjeva, jer je isto svrsishodno za konačno razjašnjenje odnosa među parničnim strankama, a u konačnici sud je usvojio glavnu tužbeni zahtjev, stoga u ovom obrazloženju neće se posebno obrazlagati sadržaj podrednog tužbenog zahtjeva.

9. Među strankama nije sporno, a to je utvrđeno i pregledom dokumentacije priložene spisu, da je između stranaka zaključen Ugovor, radi se o namjenskom kreditu za adaptaciju obiteljske kuće, dakle riječ je o stambenom kreditu, Tuženik je kao kreditor odobrio Tužitelju kao korisniku kredita iznos od 65.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju Tuženika za CHF na dan korištenja kredita; utvrđena je početna kamatna stopa od 4,35 % godišnje, kredit je odobren na rok otplate od 10 godina (240 mjeseci). Stranke su dana 16. prosinca 2015. godine, zaključile Dodatak uz Ugovor, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), te je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, u skladu sa Tuženikovom izračunom konverzije, a koji je Tužitelj prihvatio.

10. Među strankama je sporno jesu li ništetne i bez pravnog učinka odredbe članka čl.4. i 7. Ugovora, kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, te da li je Tužena na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne promjenjive kamatne stope, dužna isplatiti Tužitelju ukupan iznos od 2.518,73 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama, je li sklapanjem Dodatka Ugovora sukladno ZIDZPK (NN 102/15) prestala obveza Tužene da izvrši povrat iznosa koji Tužitelj potražuje u ovom postupku. Istaknut je prigovor zastare potraživanja.

11. Prvenstveno je, po pitanju zahtjeva na utvrđenje odredbi čl.4. i 7. Ugovora ništetnima, trebalo zauzeti stav, bez obzira na provedenu konverziju kredita, a do konverzije i po temeljnom ugovoru o kreditu vezano za odredbu o valuti CHF, a tek onda odlučiti o efektima konverzije vezano za tužiteljev zahtjev na utvrđenje i isplatu. Za navesti je da se treba osvrnuti na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. g. kojom je utvrđeno da je Tužena u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu

ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke (čl.4. Ugovora), o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane.

12. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača – „Potrošač“ protiv sedam banaka, a među kojima je i Tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 26/1991., 34/1991., 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/25.). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

13. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti odrediva. Konkretno je u odnosu na Tuženu u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i Tužena postupala suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarala i ugovorom utvrdila egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. U postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je, međutim, da službenici tuženih banaka prilikom pregovaranja nisu na valjan i razumljiv način objasnili postupak formiranja kamatne stope odnosno da potrošači nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, da ugovorena kamatna stopa nije bila određena niti odrediva, nije bila razumljiva pa time niti poštena. Također je utvrđeno da je ulogu javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora trebalo ocijeniti, ako je to moguće, jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 8/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16).

14.1. Sud prihvaća iskaz Tužitelja kao uvjerljiv i logičan, u svjetlu svih izvedenih dokaza i navoda, sud drži da Tužitelj u ovom pravnom poslu ima status potrošača, Tužitelj je fizička osoba i potrošač, a radi se o namjenskom kreditu radi adaptacije stambenog objekta (kuće) za stanovanje. Sud drži, temeljem svih izvedenih dokaza, iskaza samog Tužitelja, da se sa njim, kao ni s ostalim klijentima Tuženika, prilikom sklapanja Ugovora nije posebno pregovaralo o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti su se pojašnjavale metode formiranja iste. Prema tome, u ovom postupku Tužena nije iznijela nikakve nove činjenice, koje bi u konkretnom slučaju dovele do zaključka da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora nije nepoštena pa time i ništetna.

14.2. To, nadalje, znači da je odredbu čl. 4. Ugovora sklopljenog između stranaka u dijelu kojim je ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci Banke (Tuženika) o kreditiranju građana, valjalo utvrditi ništetnom, jer je odredba o ugovornoj kamati utvrđena nepoštenom, s obzirom da nije određena odnosno odrediva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15., dalje u tekstu: ZOO), pa su, u smislu odredbe 102. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje ZZP), te ugovorne odredbe ništetne te je odlučeno kao u izreci ove presude po pitanju isplate temeljem takvih ugovornih odredbi, a bez obzira na Dodatak Ugovoru i konverziju.

15. Što se tiče odredbe čl. 1. Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF), po mišljenju ovog suda i ta odredba Ugovora je ništetna i nepoštena, iako Tužitelj u izreci ne traži da se ista utvrdi ništetnom i nepoštenom, no za potrebe obrazloženja cjelokupne pravne naravi ove pravne stvari, ovaj sud se i na istu osvrće. Tužitelj se pravilno pozvao na stavove i utvrđenja iz odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. jer se radi o nastavku postupka koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i Tuženik, i koji, kako je već navedeno, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. U navedenim je odlukama ocijenjeno da se i kod ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak tuženik nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja, da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik nije vodio računa o interesima korisnika kredita, pa tako i Tužitelja kao potrošača i nije mu dao nužne i osnovne informacije o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu među strankama na štetu korisnika kredita, odnosno Tužitelja, da je Tužena, kao financijska ustanova, mogla i po redovnom tijeku stvari morala znati da je u budućem ugovornom razdoblju vraćanja kredita moguće očekivati bitne promjene u kretanju tečaja švicarskog franka, s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora i okolnosti, kako u gospodarstvu RH, tako i globalno, koji će izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni u budućem razdoblju, da je Tužena takve informacije uskratila korisnicima kredita odnosno Tužitelju pri pregovaranju i sklapanju Ugovora, radi čega je korisnik kredita odnosno Tužitelj bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, vezano za visinu i obujam njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja Ugovora, da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču

koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima.

16. Temeljem ništetne odredbe Ugovora, o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, koja je nepoštena, a time i ništetna i bez pravnog učinka, Tužitelj je stekao pravo od Tuženika zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatio temeljem ništetnih odredbi kojima je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci Banke (Tuženika). Provedena konverzija nema utjecaja na ovlaštenje suda da utvrdi ništetnima odredbe čl.4. i 7. iz temeljnog Ugovora, jer se upravo zahtjev tužitelja za isplatu i temelji na preplati temeljem takvih odredbi prije provedene konverzije i u ovom dijelu konverzija nema učinaka i na to utjecaja. Predmet konverzije i učinak iste nije se ni bavio ništetnim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovaranju valutne klauzule u CHF, tek je vezano za kolektivni spor i presuđenje i utvrđenja iz istog, došlo do situacije da su ove dvije odredbe u takvim ugovorima utvrđene ništetnima, konverzija je provedena vezano za doneseni propis i po konverziji su ugovori sa valutnom klauzulom u CHF konvertirani u ugovore sa klauzulom u EUR, jer se radi o intervenciji države u jako problematičnu situaciju u kojoj se našao veliki broj građana, a upravo zbog ogromne aprecijacije tečaja u CHF u odnosu na kunu.

17. Temeljem čl. 324. ZOO-a, naime, ništetnost neke odredbe ugovora ili nekog dijela odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez te ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Ovaj sud je stava da predmetni Ugovor može opstati i pored ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom Banke o kreditiranju građana, jer iste nisu bile uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Kako Tužena u postupku nije ni tvrdila da je uvjet i odlučujuća pobuda Ugovora bio dio odredbe kojom je određeno da se korisnik obvezuje platiti banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a utvrđuje se sukladno s odlukom Banke o kreditiranju građana, ocjena je suda da Ugovor opstaje u preostalom dijelu, odnosno i u dijelu kojim je utvrđena kamatna stopa u visini od 4,35 %, do konverzije. Dakle, ovaj stav i zahtjev Tužitelja vezano za utvrđenje ništetnom odredbe Ugovora koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu valjalo je prihvatiti, a Tuženu obvezati da Tužitelju vrati sve što je po ovom osnovu od Tužitelja više primila na ime razlike u povećanju kamate iznad početno ugovorene kamatne stope od 4,35 %, a temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, jer je ta razlika naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio ništetnom odnosno koju drži ništetnom.

18. Potrošači po ugovorima sa valutnom klauzulom u CHF su po odlukama vezano za kolektivnu tužbu, a takvi ugovori su bili po iznosima neznatniji od npr. namjenskih, stambenih kredita i otplaćeni su mahom prije konverzije, namireni i obeštećeni vezano za ništetne odredbe svojih ugovora, promjenjivu kamatnu stopu i valutu CHF. Jedan dio potrošača, kao što je ovdje slučaj, bio je u tako lošoj situaciji da je pristupio konverziji kada se ostvarila ta zakonska mogućnosti, ali provedena konverzija, vezano za sadržaj iste, zaista ne može dovesti do drugačijeg položaja ovih potrošača u odnosu na one koji su kredite otplatili prije zakonske mogućnosti konverzije ili onih koji nisu konvertirali svoje kredita, odnosno, prema stavu ovog suda, potrošači koji nisu pristupili konverziji odnosno prihvatili izračun konverzije od strane banke-kreditora, ne mogu biti u povoljnijem položaju od potrošača koji su prihvatili zakonsku mogućnost konverzije i pokušali sebi olakšati situaciju, vezano za položaj potrošača. Dakle, sve ono što pripada prvoj skupini potrošača, prema stavu ovog suda, pripada i ovoj drugoj skupini,

potrošača koji su pristupili konverziji kredita prema zakonskom propisu i izračunu kreditora, dakle, obeštećenje u punom iznosu do konverzije i upravo onako, kvalitativno i kvantitativno kako je to učinjeno, pravomoćnim presudama sudova, kod prve skupine potrošača. Svakako, nakon provedene konverzije, pretvaranja CHF kredita u eurske, kreditori i dalje ostvaruju zaradu i kod ovakvih, stambenih kredita, sa dugotrajnom otplatom, zaista nisu dovedeni u nepovoljniji položaj, nakon konverzije, prema potrošačima, od konverzije pa nadalje, u biti se radi o kreditima sa valutnom klauzulom u CHF i zaista je očito da se položaj kreditora nije toliko konverzijom promijenio da to predstavlja očitu neravnotežu položaja potrošača i kreditora. Za navesti je i to da su određeni potrošači pristupili konverziji i prihvatili izračun konverzije, konverzija je bila regulirana zakonom i činjenica jest da je konverzija provođena krajem 2015. godine, odnosno mnogo prije nego što je valutna klauzula u CHF, koja je uzrokovala tečajne razlike, pravomoćno u kolektivnom sporu utvrđena ništetnom, dakle, potrošači koji su pristupili konverziji zaista nisu imali u vrijeme konverzije mogućnost predvidjeti što će se valutom u CHF po temeljnim ugovorima kasnije događati u smislu pravomoćne odluke suda, oni su konverziji pristupili kao da je ta odredba valjana i kredit sukladno zakonskom propisu konvertirali u eurski kredit, i radi toga takva konverzija nema utjecaja na utvrđenje te odredbe ništetnom i kondemnacioni zahtjev povodom toga. Za ponoviti je da na ništetnost dvije odredbe iz temeljnog ugovora konverzija nema utjecaja, vezano za prava Tužitelja temeljem tog utvrđenja i isplatu preplaćenog sa tih osnova (promjene kamatne stope po odluci Banke o kreditiranju građana) do konverzije.

19. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji za knjigovodstvo i financije dipl.oecc Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split). Sudski vještak u svom pisanom nalazu i mišljenju navodi:

Ugovor o kreditu je sklopljen dana 05.02.2007. godine, te je isplaćen dana 15.02.2007. godine. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je iznosila 4,35% godišnje. Otplata se odvija u jednakim mjesečnim anuitetima na rok otplate od 240 mjeseci. Dospijeće prvog anuiteta prema otplatnom planu bilo je 31.03.2007.g., u iznosu od 405,98 CHF, što je na dan isplate kredita iznosilo 1.832,67 kn te sljedećih anuiteta svakog zadnjeg dana u mjesecu. Ugovoreno je plaćanje mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke na dan plaćanja (čl. 7. Ugovora o kreditu).

Dana 16.12.2015. g. sklopljen je Dodatak Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, utvrđen je iznos preostale glavnice za otplatu na dan 30.09.2015.g. u iznosu 28.182,95 EUR što primjenjivim tečajem kreditora na dan 30.09.2015.g. iznosi 215.247,28 kn (tečaj 7,6375 kn za 1 EUR). Dodatkom Ugovora o kreditu utvrđena je pretplata tužitelja na dan 30.09.2015. g. u iznosu 4.289,75 EUR.

20. Sudski vještak dipl.oec. Ines Lozić u svom nalazu daje izračun visine potraživanja, izračun razlika zbog promjene tečaja u odnosu na početno ugovoreni za vrijeme otplate kredita vezanog uz valutu CHF do provođenja konverzije, a posebno se, obrazloženo i stručno, osvrće na izračun konverzije, zakonski okvir konverzije i efekte konverzije.

21.1. Sudski vještak dipl.oec Ines Lozić nakon iscrpnog nalaza daje i zaključno mišljenje te navodi:

„Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještak daje mišljenje na postavljeni zadatak:

Ad. 1.)
Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita nije mogla mijenjati kamatna stopa:

- Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu, u razdoblju otplate do dana izračuna konverzije kredita iznose 2.518,73 EUR

- Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na nižu kamatnu stopu u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu ukupno iznosi 261,23 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita slijedom promjene kamatne stope na više i niže u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu, iznosi 2.257,50 EUR.

Ad.2.)
Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta kamatne stope, obračunate do dana provođenja konverzije ukupno iznose 1.536,21 EUR.

Ad.3.)
Na dan izračuna konverzije, odnosno na dan 30.09.2015. godine je utvrđena glavnica u iznosu 28.182,95 EUR što primjenjivim tečajem na dan 30.09.2015.g. iznosi 215.247,28 kn (tečaj 7,6375 kn za 1 EUR). Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mijenjao tečaj korišten prilikom isplate kredita, preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 30.09.2015.g. bi prema početnom otplatnom planu bila manja za 2.341,09 EUR.

21.2. Ukoliko Sud zauzme stav da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u valuti CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa, konverzijom i preplatom koju je tuženik priznao po konverziji došlo bi do obeštećenja jer je iznos preplate koju je tuženik priznao po konverziji viši od iznosa preplata koje proizlaze iz razlike posljedično na promjenu kamatne stope.

21.3. Nadalje, vještak navodi da je prilikom obračuna konverzije, tuženik uzeo u obzir sve uplate Tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, čl.19. c., te utvrdio preplatu tužitelja u iznosu 32.762,97 kn što je na dan 30.09.2015. godine iznosilo 4.289,75 EUR.

21.4. Vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu, za vrijeme otplate kredita u CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđena preplata polaze od istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi.

21.5. Parnične stranke nisu imali primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka.

22. Sud u potpunosti prihvaća nalaz i mišljenje sudskog vještaka dipl.oec. Ines Lozić, ona je odgovorila na zadatak vještačenja, u potpunosti, vještvo je stručno, logično i obrazloženo, a za navesti je da je Tužena prilikom konverzije kredita tehnički postupila u cijelosti sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15), to nije bilo niti sporno među strankama, to proizlazi i iz vještva sudskog vještaka, u ovom slučaju radi se o drugom problemu, vraćanju preplaćenih iznosa do konverzije vezano za ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana.

23.1. Za ponoviti je da je Tužitelj sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka uredio svoj tužbeni zahtjev, tako da potražuje isplatu na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne promjenjive kamatne stope, ukupan iznos od 2.518,73 EUR-a, sve sa zakonskim zateznim kamatama.

23.2. Dakle, za navesti je da Tužitelju konverzijom predmetnom stambenog kredita iz onog sa valutnom klauzulom u CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR obeštećenje u punom opsegu, onako kako to pripada Tužitelju kao potrošaču, nije provedeno, naime, tek nakon provedene konverzije tužitelj je doveden u ravnopravan položaj sa Tuženom, što prije nije bio slučaj i Tužena je zaista prema stavu ovog suda u obvezi platiti Tužitelju, do konverzije, po zahtjevu Tužitelja, preplaćene iznose na ime ništetnih odredbi temeljnog ugovora o kreditu na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne promjenjive kamatne stope, sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni bilo, to obeštećenje treba biti, do konverzije istovjetno onom kakvo su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali, a prilikom dosuđenja preplaćenih iznosa njima se polazilo, sukladno sudskoj praksi i pravomoćnim presuđenjima, pravo po početnom tečaju CHF iz tog ugovora, pa tako i ovdje treba biti slučaj. Dakle, na ovo pravo Tužitelja po predmetnoj odredbi iz temeljnog ugovora, konverzija nema utjecaja.

24. Što se tiče eventualne zastare potraživanja, to je pravno pitanje kao posebno važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a imajući na umu izuzetno veliki broj individualnih parničnih postupaka koji se u RH vode o zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine kojeg su po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene bankama na temelju nepoštenih ugovornih odredbi vezano za jednostranu i netransparentnu promjenjivost redovne stope ugovorene kamate o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, razmatrao Vrhovni sud RH u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. te je zauzeto slijedeće pravno mišljenje: „pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača).“.

25. Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebno se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz ništetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od pet godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a). Dakle, u nedostatku posebnih zakonskih odredbi koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a vodeći računa i o tome da potrošači mogu ostvariti djelotvornu pravnu zaštitu bez obzira na kratak restitucijski rok iz ništetnih ugovora i bez obzira na to što je odredbom čl. 140. ZZP-a propisano da

pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava, Vrhovni sud RH donio je zaključak da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Sud je imao na umu i sadržaj odredbe čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude jer se prema ovoj odredbi fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te je u takvom slučaju sud vezan za ta utvrđenja.

26. Kako je u navedenoj odluci Vrhovnog suda RH bila riječ o postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P 1401/12, kao što je to slučaj i u ovoj pravnoj stvari, utvrđenje Vrhovnog suda RH da je u tom predmetu odluka u povodu tužbe radi zaštite kolektivnih interesa postala pravomoćna 13. lipnja 2014. g. (a u odnosu na nepoštene odredbe o ugovaranju valutne klauzule u valuti CHF 14. lipnja 2018. g.), to je jasno da je prigovor zastare (jer je tužba podnesena 28. svibnja 2019. godine) neosnovan za isplatu preplaćenog po osnovi promjene tečaja valute CHF, dakle, primjenjuje se petogodišnji zastarni rok iz odredbe čl. 225. ZOO-a, pa prigovor zastare nije osnovan. Dakle, sud prihvaćajući vještvo vještaka Lozić po pitanju razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne promjenjive kamatne stope, drži da valja obvezati Tuženu da Tužitelju isplati ukupan iznos preplate od 2.518,73 EUR sa zakonskim zateznim kamatama. Za ponoviti je da se radi o ugovornim odredbama o kojima se nije posebno pregovaralo, iste sud smatra nepoštenim jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu Tužitelja kao potrošača.

27. Nadalje, sudski vještak izračunao je i tzv. negativne razlike u iznosu od 261,23€. Sud izračun vještaka prihvaća kao točan i dokazan, sve za slučaj drugačijeg stava drugostupanjskog suda, radi načela ekonomičnosti postupka, a ovaj sud ih ne prihvaća kod presuđenja. Ove tzv. negativne razlike po Tuženoj se odnose na mjesece kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja. Tužena u ovom pravnom poslu nema status potrošača, treba se osvrnuti i na odredbu čl. 323.ZOO-a, upravo je Tužena ugovaratelj koji je u odnosu na Tužitelja kriv za nametanje nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, bitno je da Tužena nema status potrošača i sama Tužena čitavo vrijeme drži da se radi o poštenim i valjanim ugovornim odredbama, nikako ništetnima, pa Tužena i ne može sa uspjehom tražiti da Tužitelj bilo što njoj vrati (negativne razlike) temeljem ugovornih odredbi koje Tužena za sebe drži poštenima i valjanim. Jedini pravni osnov koji bi Tužena imala istaknuti vezano za zahtjev da joj Tužitelj vrati primljeno na ime negativnih razlika bila bi ništetnost odredbi, što Tužena nikako ne navodi i ne tvrdi niti ističe taj osnov, predmetne i pobijane ugovorne odredbe za Tuženu predstavljaju valjane odredbe, a po pitanju prava na Tuženu se i ne primjenjuju rezultati kolektivne tužbe. Dakle, nema pravo s ovog osnova bilo što tražiti od Tužitelja kao potrošača, nema pravo tražiti isplatu ovih negativnih razlika sa kamatama.

28. Na dosuđeni iznos glavnice Tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate koja teče na svaki pojedini iznos preplate od dospijeća plaćanja tih iznosa do isplate, odnosno stjecanja preplaćenog na strani Tužene, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to,

ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, Tužitelju bi kamate pripadale od dana stjecanja preplate do isplate, dakle, zahtjev Tužitelja je i ovom dijelu osnovan, pa mu je valjalo dosuditi kamate onako kako ih je isti zatražio, a sve i temeljem odredbe čl.29. ZOO-a.

29. Radi svega navedenog odlučeno je kao u točci I. i II. izreke ove presude.

30.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), te na odredbama Tarifnog broja 7., 8. i 9., Tarife o nagrada i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ br. 138/2023, dalje u tekstu: Tarifa)

30.2. Sud je obistinio s obzirom na prvotni v.p.s. od 5.637,95€ (42.479,17 kuna po fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 HRK za 1,00 EUR, te naknadni v.p.s. od 2.518,73€ (postavljen podneskom od 19. kolovoza 2026.), Tužitelju trošak:

- sastav tužbe od 28. svibnja 2019., od 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife),

- sastav podneska od 5. studenoga 2024., 24. ožujka 2025. i 19. kolovoza 2026., od po 100 bodova (obrazloženi podnesak kojim se očituje na tijek dotadašnjeg postupka i daje svoj pravni osvrt i mišljenje na predmetnu pravnu stvar), ukupno 300 bodova (Tbr 8/1 Tarife)

- zastupanja na ročištima održanim dana 4. veljače 2025. i 9. travnja 2025., od po 100 bodova, ukupno 200 bodova (Tbr. 9/1 Tarife),

- zastupanje na ročištu za objavu presude od 20. studenoga 2026., od 50 bodova (Tbr. 9/3 Tarife)

čiji zbroj daje zbroj od 650 bodova, a što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje ukupan iznos od 1.300,00 EUR, a na ovaj iznos valjalo je dodati i 25% PDV-a u iznosu od 325,00 EUR, što zbrojeno daje iznos od 1.625,00€.

30.3. Tužitelju je priznat trošak vještačenja izvršenog od strane Centar za vještačenja d.o.o., u iznosu od 621,00€.

30.4. Tužitelju je valjalo priznati trošak pristojbe tužbe u iznosu od 102,86€ (po fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR = 7,53450 HRK za uplaćeni iznos od 775,00 kn), jer je isti plaćen.

32.6. Iznosi iz točke 30.2, 30.3. i 30.4. ovog obrazloženja, zbrojeni daju iznos od 2.348,86 EUR koliko je konačno na ime ukupnog troška postupka Tuženik obvezan isplatiti Tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 20. studenoga 2026. godine, do isplate, stoga je odlučeno kao u točci III. izreke ove presude.

U Splitu, 20. studenoga 2026.

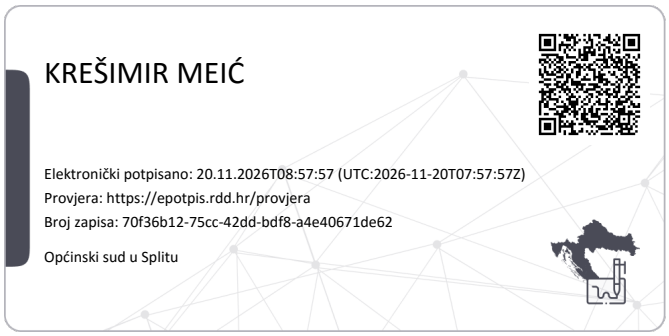
P-3397/2024-27

SUDAC

KREŠIMIR MEIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.
Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-30890-6098d**

Kontrolni broj: **041e7-5a9df-6ecd3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.